

het Volksbelang

Liberaal Vlaams Tijdschrift
www.hetvolksbelang.be

nr 5 - Mei 2015
Jaargang 136
maandblad

Privaat openbaar vervoer

Het openbaar vervoer in Vlaanderen bevindt zich op een kantelmoment. Ofwel gaan we door op de ingeslagen weg waarbij onnodig veel belastinggeld (meer dan 1 miljard euro per jaar) gebruikt wordt om een minimaal aantal reizigers (slechts 4% van de Vlamingen gebruikt de bus als hoofdvervoerswijze) te vervoeren. Ofwel maken we de omslag naar een collectief vervoer waarbij private ondernemingen mee het busvervoer organiseren. Vlaams parlements lid Marino Keulen pleit in een opinie voor de tweede optie.

Lees meer blz. 8.

Inhoud DE HELFT VAN DE WERELD Marchallplan tegen discriminatie / 3 | LVV-LVSV-LENTESYMPOSIUM 'Liberalisme en (on)gelijkheid' / 4 | ANALYSE Hillary for President? / 6 | REEKS Kunst en kapitalisme, deel 2 / 9 | BUITENLAND Schots en scheef / 10 | OPINIE Bestaat het "Algemeen Belang" nog? / 12

Van de redactie
door **Bert Cornelis**

Mobiliteit als onderneming

In een opiniestuk in dit nummer lanceert Vlaams parlements lid Marino Keulen het idee om het openbaar vervoer om te bouwen tot collectief vervoer waarbij de private sector een nieuwe speler kan worden. Eerder pakte hij samen met zijn partijgenoot Bart Somers uit met het voorstel om gemeenten te laten beslissen over hoeveel bussen er op hun grondgebied moeten rijden.

Je moet ziende blind zijn om met allerhande studies in de hand te blijven ontkennen dat de files almaar langer worden en openbare maatschappijen zoals De Lijn er maar moeilijk in slagen om een alternatief vervoer uit te bouwen en de auto thuis te laten. Dat heeft natuurlijk vele redenen. We leven in een klein land met dichte bebouwing. Veel plaats voor nieuwe autowegen is er niet meer. De steden ontwikkelden de voorbije jaren een mobiliteitspolitiek waarbij de auto uit het centrum werd verbannen, wat dus een verschuiving van het autoverkeer naar andere plaatsen met zich meebracht. Er werd plaats geruimd voor vrije busbanen en ingrepen die de auto wegjoegen en voorrang gaven aan de gebruiker van het openbaar vervoer.

Allemaal met de beste bedoelingen, maar de Vlaming bleef met zijn auto rijden, met het gekende gevolg: nog meer files. Het klassieke antwoord: "alleen een goed openbaar vervoer is in staat om de files te verminderen", gaf geen voldoening. Zware investeringen, ja zelfs het 'gratis' maken van een busrit, mochten niet baten.

De overheid komt op die strategie nu terug. Het gratis-vervoer wordt afgebouwd en de investeringen verminderd. Belbussen gaan voor de bijl. De gemeenten zien dit alles met lede ogen aan. Ze hebben bijna niets te zeggen over wat de NMBS of De Lijn in hun gemeente uitvoert of beslist. Ze hebben het gevoel dat zij het openbaar vervoer niet kunnen beheersen. Maar de lokale politici krijgen van hun kiezers wel de rekening gepresenteerd en de klachten van de reizigers vallen in hun brievenbus. Eerlijk is dat niet. Vandaar voorstellen zoals die van Open Vld om niet langer de vervoersmaatschappij, maar de gemeenten te laten beslissen

waar, wanneer en tegen welke prijs bussen en trams rijden. Moet er daarvoor een nieuwe instelling in het leven worden geroepen die per regio de coördinatie van het openbaar vervoer stroomlijnt? N-VA vindt van wel, Open Vld zegt dat de gemeenten zich moeten verenigen.

Er bestaat daar een bestaand niveau voor dat die functie perfect zou kunnen op zich nemen: de Provincie! De provincies zijn een perfect tussenniveau en hebben een goede kijk op het afstemmen van ruimtelijke ordening op de mobiliteitsvragen. "Oei, die provincies gaan we nu toch wel juist afschaffen zeker...". Maar eerlijk, een gedeputeerde voor Mobiliteit zou toch het best geplaatst zijn in een provinciebestuur om die coördinatie van een regio op zich te nemen? Moeten we rond De Lijn weer een nieuwe organi-

satie bouwen waarvan de oprichting ook geld zal kosten, geld dat men beter in de verbetering van de kwaliteit van het vervoer zou stoppen? Lokale gemeentebesturen moeten meer betrokken worden bij het mobiliteitsbeleid van De Lijn, maar elke burge-

meester vrij spel geven, gaat dit niet tot te veel versnippering en chaos leiden? Een hoger niveau is beter geplaatst om mobiliteitsoverleg te organiseren.

Uiteindelijk staat de reiziger centraal en moet beslist worden wat voor hem het beste is. Het uitgangspunt daarbij is nog altijd de 'basismobiliteit' waardoor iedereen binnen een straal van 500 meter van zijn voordeur een bushalte moet hebben. Daar tegenover staat een prijs. En om die basismobiliteit betaalbaar te houden, zijn nieuwe vervoersconcepten nodig waarin de private sector een plaats heeft. In Nederland toont het project 'De Verkeersonderneming' dat wanneer bedrijven, overheden en vervoersondernemingen de handen in elkaar slaan ook snel resultaten kunnen worden geboekt. De Verkeersonderneming is een publiek-private samenwerkingsorganisatie met partners uit het lokaal en regionaal bestuur, het bedrijfsleven, de vervoerssector enz. die in één regio een marktplaats voor mobiliteit organiseren. Een goede mobiliteit is in het belang van iedereen, dus moet iedereen mee het bad in. ■

“Geef de provincie de coördinatie-rol om het mobiliteitsbeleid van alle partijen op elkaar af te stemmen”

Bij de 20ste verjaardag van de Verklaring van Peking en het Peking Actieplatform kwamen zowel wereldleiders als vrouwenrechtenactivisten talrijk afgezakt naar New York voor de bijzondere zitting van de VN-commissie voor de Status van de Vrouw. Ook België had een rapport moeten indienen, en kreeg daarvoor punten.

Marchallplan tegen discriminatie

De grote vrouwenrechtenconferentie van Peking in 1995 schreef geschiedenis. Voor het eerst werden vrouwenbelangen er op de kaart gezet als een zaak voor iedereen.

Het rapport

Om de vijf jaar moet België een staat van zaken opmaken voor de VN, en vertellen welke stappen er in België werden ondernomen om discriminatie van vrouwen weg te werken. We kunnen het als positief beschouwen dat we op heel veel actie-domeinen gewoon kunnen afvinken of melden : niet rond gewerkt want dit probleem hebben we al lang verholpen - déze discriminatie bestaat niet meer, dit beleid is gender-neutraal geworden. Toch is er nog wel wat actieterrein overgebleven. Om er maar twee te noemen: maar 25% van de bestuursfunctie is in handen van vrouwen. En de loonkloof bedraagt nog altijd 23%, bij zelfstandigen zelfs 42%.

België heeft de voorbije twintig jaar onder meer veel vooruitgang geboekt wat betreft toegang tot anticonceptiemiddelen. Ook met het toekennen van vaderschapsverlof en pariteit op de kieslijsten zitten we goed.

“Bescheiden maar trots. Ons land kan als voorbeeld dienen, maar zonder belerend te zijn, want de rechten blijven fragiel en er bestaan nog vele ongelijkheden,” zo formuleerde onze Belgische delegatie het in New York. Ze pleitte er ook voor méér wereldwijde aandacht voor geweld op vrouwen. Dit liet achteraf een bittere smaak na als je ziet dat, enkele

weken na deze belangrijke VN-hoogmis voor vrouwenrechten, de Belgische politie in de toekomst intra-familiaal geweld niet meer als prioriteit zal weerhouden.

Ook in het verleden werd België bij het indienen van tussentijdse rapporten wel aangesproken op het feit dat er méér kan gebeuren in de bestrijding van geweld tegen vrouwen, op het vlak van hardnekkige stereotypen natuurlijk de loonkloof.

Het cijfer

Heel wat goede punten dus, maar wat kreeg België dit jaar als aanbevelingen mee in de categorieën “dit kan beter”?

De VN is wat ongerust over de vervrouwelijking van onze vergrijzing. Er wordt ons op het hart gedrukt aandacht te besteden aan de preciaire situatie van oude vrouwen, vooral alleenstaanden, en te werken naar maatregeling om hun verarming en isolement tegen te gaan.

Ook beveelt de VN België aan om stappen te zetten om de discriminatie van migrantenvrouwen weg te werken, zowel de discriminatie in de Belgische samenleving en op de arbeidsmarkt, als diegene die zij ondervinden binnen de gemeenschap van oorsprong.

Verbieden is niet verboden

Het VN-Comité ter bescherming van Vrouwenrechten maakt verder een expliciete opmerking over het feit dat hoofddoek of

sluierdracht in bepaalde gevallen verboden is in ons land, en beveelt aan dat de staat aandacht besteedt aan en de impact evalueert van deze beslissingen voor vrouwen en meisjes, met name voor hun toegang tot vorming en werk, en ook cijfers bijhoudt over de aantallen vrouwen en meisjes die bestraft worden wegens het dragen van hoofddoek of sluier.

Op deze laatste aanbeveling van de VN kwamen al heel wat reacties. Echter is de opmerking vanuit NY zéér gematigd te noemen voor wie de moeilijke oefeningen in internationale organen kent, zeker met betrekking tot deze euh ... gevoeligheden.

Laten we zegen dat de opmerking beter door ons geïnterpreteerd wordt “a contrario”, namelijk dat hoewel naar evaluatie van het hoofddoekenverbod gevraagd wordt, het verbod an sich niet in vraag gesteld wordt door de VN. Dat laten ze ons zelf uitvechten. Helaas tegenwoordig steeds minder met de belangen voor ogen van de meisjes waar het om draait (vrijheid en emancipatie) en steeds meer met wanhoopsargumenten (teggengaan van ‘radicalisering’). ■

(*) Mao zei dat vrouwen de helft van de hemel op hun schouders dragen. De Liberale Vrouwen is het eerder om de wereld te doen. Hoe dan ook: een column van Aviva Dierckx over dié bepaalde kijk op de wereld.

‘Liberalisme en (on)gelijkheid’

Op zaterdag 25 april werd, na een onderbreking van één jaar, weer aangeknoopt met een traditie die al meerdere LVSV-generaties heeft meegemaakt. Het LVSV en het LVV sloegen de handen in elkaar voor de organisatie van een Lentesymposium. Dit jaar werd er gekozen voor ‘Liberalisme en (on)gelijkheid’ als centraal thema.

Gelijkheid en ongelijkheid zijn, in de afgelopen crisisjaren, een populair politiek en economisch thema geworden. De Franse econoom Thomas Piketty “bewees”, met nadruk op de aanhalingstekens, dat de kloof tussen arm en rijk alleen maar groter wordt, omdat het rendement op vermogen hoger zou zijn dan de gemiddelde groeivoet van de economie. Daardoor zou de vermogensinkomensverhouding steeds verder uitdijen. Zo is gelijkheid een gehypte term geworden voor veel politieke partijen en bewegingen. Het is de taak van liberale verenigingen om het begrip, en de consequenties ervan, af te toetsen aan de liberale ideologie. Om ons in dat proces te begeleiden, werden zes sprekers vastgelegd, die het thema telkens vanuit een ander perspectief belichtten.

Zelfbeschikking

In het voorwoord prikkelde Glenn L’hoëst, nationaal voorzitter van het LVSV, al de nieuwsgierigheid door te stellen dat vrijheid de toestand is waarin iedereen ieders recht op zelfbeschikking respecteert. Het vrijheidsconcept is bijgevolg verenigbaar met elke graad van gelijkheid of ongelijkheid, in de verdeling van om het even welke soort middelen. Ook benadrukte hij dat we vaak vergeten dat er, naast economische ongelijkheid, ook politieke ongelijkheid bestaat. Belangrijk is dat beide vormen niet noodzakelijk hand in hand gaan, maar meestal omgekeerd evenredig voorkomen. Als

macht wordt gecentraliseerd om het risico op ongewenste, economische verschillen tegen te gaan (of daar, op papier, een poging toe te wagen), moet men wel beseffen dat er tegelijk een risico ontstaat dat bepaalde individuen die politieke macht uiteindelijk voor andere doeleinden zullen aanwenden. Daar bestaan niet weinig historische voorbeelden van.

De voorzitter sloot af door te stellen dat ongelijkheid in rechte dus noodzakelijk is bij het streven naar economische gelijkheid. Uiteindelijk zal de samenleving moeten bepalen welke vorm van gelijkheid essentieel is.

Kritische houding

Als eerste spreker mochten we Drs. Lode Cossaer verwelkomen. Aan de hand van talrijke voorbeelden toonde hij fouten

aan die frequent worden gemaakt bij het gebruik van data. Een voor de hand liggend voorbeeld is het boek van Piketty, waarbij o.m. het zeer selectieve gebruik van datasets de geloofwaardigheid van enkele claims in het boek aantast. De lezing benadrukte de noodzaak van een kritische houding, ook ten opzichte van (al dan niet wetenschappelijk) onderzoek.

Vrije marktkapitalisme

Tijdens de broodjeslunch werd er een videoboodschap van Dr. Tom Palmer vertoond. Dr. Palmer schreef een doctoraat in de Politieke Wetenschappen, aan Oxford University. Sindsdien is hij zeer actief in, onder andere, the Institute for Economic Affairs en the Institute for Humane Studies. Hij is ook Senior Fellow bij de Amerikaanse denktank Cato Institute en vicevoorzitter van het Atlas Network, dat honderden non-profitorganisaties verbindt die het vrije marktkapitalisme ondersteunen. Daarnaast schrijft hij boeken die over de hele wereld gratis worden verspreid, via o.m. Students for Liberty. Dr. Palmer benadrukte in zijn korte lezing het belang van een kader waarin gelijke rechten worden toegekend aan elk individu (de absolute basisrechten: life, liberty en property), als bescherming tegen het soort onderdrukking dat vaak aan de basis ligt van hoge distributieve ongelijkheid in een samenleving. Hij feliciteerde LVSV ook met het behalen van de European Group

of the Year Award, die werd uitgereikt tijdens de jaarlijkse conferentie van de European Students for Liberty, begin april.

Vermogensbelasting

Na de lunch was het de beurt aan Drs. Michael Jewkes. Drs. Jewkes werd medewerker bij het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte na met grootste onderscheiding te zijn afgestudeerd in de Politieke Wetenschappen, aan de Universiteit van Newcastle. Na een uiteenzetting over de filosofische ideeën van John Rawls, paste Drs. Jewkes diens principes toe op een aantal hedendaagse problemen, zoals de fiscaliteit, en meer bepaald het erfrecht en een potentiële vermogensbelasting.

Basisinkomen

Als vierde spreker mocht Drs. Kasper Ossenblok het woord voeren. Drs. Ossenblok behaalde een masterdiploma in de Politieke Wetenschappen aan de Vrije Universiteit Brussel en een masterdiploma Politieke Theorie aan de University College of London. Zijn onderzoek spint zich toe op ongelijkheid en rechtvaardigheid.

Drs. Ossenblok zette de voor- en nadelen ervan op een rij, en stelde zichzelf en het publiek de vraag of het basisinkomen de meest opportune manier is om een al te grote, economische ongelijkheid tegen te gaan. Daarbij focuste hij zich op drie filosofische argumenten voor een universeel basisinkomen. Allereerst stelde Drs. Ossenblok de vraag of wij, als individuen, de Samaritaanse plicht hebben om te zorgen voor mensen in nood. En zo ja, hoe ver gaat die plicht precies? Een tweede argument komt voort uit de herformulering van het concept 'negatieve rechten', als het ontbreken van, door de mens geïnitieerde, beperkingen op het nastreven van je eigen levensdoelen. Eigendomsrecht is volgens Drs. Ossenblok ook een door de mens geïnitieerde beperking, die kan worden omzeild door iedereen een minimum aan eigendom, in de vorm van een basisinkomen, te geven. Het derde argument is gebaseerd op het Lockeaanse voorbehoud: het individu mag een gedeelte van de natuur

opeisen, zolang hij/zij genoeg en van dezelfde kwaliteit overlaat voor anderen. Niemand kan méér aanspraak maken op de natuur dan iemand anders, want niemand heeft een persoonlijke verdienste aan de mogelijkheden die de natuur biedt. Wanneer beleid wordt gevoerd op basis van dit uitgangspunt, zouden mensen die disproportioneel veel eigendom hebben (en die onvoldoende en niet van dezelfde kwaliteit achterlaten voor de volgende generaties) de anderen moeten vergoeden.

Ondernemerschap

Na een korte pauze, waarin verschillende boeken werden aangeboden door het Institute of Economic Affairs, hield Caroline Ven een interessante lezing over ondernemerschap.

Mevrouw Ven heeft een masterdiploma in de Economische Wetenschappen en een masterdiploma in e-business. Ze was enkele jaren de sociaaleconomische kabinetschef van de voormalige premiers Yves Leterme en Herman Van Rompuy. Vandaag is ze gedelegeerd bestuurder van ondernemersplatform VKW. In haar uiteenzetting, gestaafd met allerlei statistieken en grafieken, schetste ze het belang van ondernemen, enerzijds als buffer tegen ongelijkheid, en anderzijds als motor om mensen gelijke kansen te kunnen aanbieden. Er volgde ook een warm pleidooi om administratieve barrières weg te werken, en zo ondernemerschap een duwtje in de rug te geven.

Fiscaliteit

Als afsluiter mocht Werner Niemegeers zijn ideeën over fiscaliteit, en in het bijzonder over de vlaktaks, uiteenzetten. Dhr. Niemegeers behaalde een grauaat in de fiscale wetenschappen aan de Fiscale Hogeschool van Brussel.

Hij nam deel aan seminars over law and economics aan het Institute for Humane Studies en aan het Cato Institute. Vandaag is hij actief als advocaat bij Consulta, als lid van denktank Libera! en wordt hij vaak uitgenodigd als panellid in debatten over fiscaliteit, o.m. op Actua TV en Kanaal Z. Hij hield een uiteenzetting over waarom de vlaktaks rechtvaardig en betaalbaar is, en een hoger rendement oplevert dan progressieve of regressieve belastingstelsels. Het verdwijnen van een enorme, fiscale rompslomp kwam daarbij als belangrijkste argument naar voor. Ook enkele, voor de hand liggende, besparingen die gepaard gaan met zo'n vlaktaks, kunnen leiden tot een sterkere economische groei.

Om een vlaktaks politiek haalbaar te maken, bepleitte dhr. Niemegeers een origineel en interessant idee: het invoeren van stemrecht voor vennootschappen, volgens het principe 'no taxation without representation'. Hoewel hun aandeel in de totale belastingdruk niet min is, zijn vennootschappen vandaag electoraal immers ondervertegenwoordigd. ■

PRESIDENTSVERKIEZINGEN IN DE VS DREIGEN OVER HET VERLEDEN TE GAAN

Hillary for President?

Prof. Herman Matthijs is hoogleraar aan de VUB en UGent en doceert er o.a. de cursus over de Verenigde Staten.

Wie doet mee?

Op dit ogenblik heeft men nog tijd om zijn of haar kandidatuur bekend te maken. Maar bij de democraten is Hillary Clinton de uitgesproken kandidaat. Tenzij uittredend vicepresident Joe Biden (geb. 1942) nog een poging zou doen of Caroline Kennedy (geb. 1957). Deze laatste is het enige nog levende kind van President JF Kennedy en momenteel de Amerikaanse ambassadrice in Japan. Beiden zijn katholiek en dat in tegenstelling tot de methodiste Hillary Rodham. Maar Hillary Clinton leidt voorlopig de dans en ze kan er maar voordeel bij hebben dat andere kandidaten het laten afweten.

Bij de republikeinen zijn er veel meer kandidaten, om na acht jaar democratisch bewind in het Witte Huis, de macht over te nemen. Deze worden hierna besproken. Maar laat ons beginnen met een analyse over de meest besproken kandidate.

Hillary Clinton

Hillary Clinton-Rodham (geb. 1947) domineert al jaren mee de Amerikaanse politiek. Als gewezen 'first lady', gewezen federaal senator voor de staat New York en gewezen 'Secretary of State' kent ze de knepen van het vak. Zij is woonachtig in de belangrijke staat New York. Ze staat bekend als een harde tante en men zal het geweten hebben op deze aardbol als zij de volgende Presidente wordt. Het valt op dat haar echtgenoot, de 42ste President, niet onmiddellijk in de campagne wordt gegooid. Dat gebeurt wel met de in New York City wonende dochter Chelsea en de kleindochter. Dit alles moet haar een rustiger imago geven.

Op dit eigenste moment stellen diverse Amerikanen zich kandidaat om mee te dingen voor het machtigste politieke ambt er wereld, namelijk: President van de Verenigde Staten van Amerika. De federale grondwet schrijft een aantal formele voorwaarden voor, zoals: 35 jaar oud zijn op de dag van de eedaflegging, minstens 14 jaren op het Amerikaans grondgebied gewoond hebben en geboren zijn als Amerikaans staatsburger. Daarnaast zijn er nog een aantal niet grondwettelijke voorwaarden, zoals: netwerken hebben in één van de twee toonaangevende politieke partijen, populair zijn en de beschikking hebben over een uitgebreide hoeveelheid van de ABBA hitsingle ('Money, money, money').

Want in dit media dominerende land is de 'image building' uiterst belangrijk. Het gevaar voor Hillary Rodham is wel dat alle schandalen (bijv. Whitewater) terug naar boven gaan komen. De laatste weken zijn er nogal wat vervelende boeken over de Clintons op de markt gekomen.

De wolfjizers van Obama

Ondanks het feit dat Hillary Clinton onder Obama diende, is de liefde nooit geweldig geweest tussen deze twee. De reden zijn uiteraard de voorverkiezingen van 2008 en de slopende strijd om de democratische nominatie. Maar Obama heeft nu twee belangrijke dossiers geopend, die een probleem kunnen worden voor Hillary Rodham. Ten eerste, de opening naar het communistisch regime in Cuba. Dat kan misschien populair zijn bij een bepaald deel van het electoraat, doch zeker niet in Florida. Inderdaad deze laatste staat is de anti-Castro staat met al die gevluchte Cubanen. Men denke hier aan 'little Havana' in Miami. Bovendien is Florida met 29 kiesmannen uiterst belangrijk en ook de thuisbasis van o.a. gewezen gouverneur Jeb Bush. Een republikeinse overwinning in Florida kan Hillary Clinton het 'Witte Huis' kosten. Een ander probleem voor gewezen 'first lady'

Wie volgt de huidige president Obama op?

is de ruzie tussen Obama en de Israëliëse regering. Traditioneel stemmen de Joodse kiezers in de VSA voor de democraten. Deze groep van meer dan 5 miljoen is grotendeels gecentraliseerd in de staten New York (29 kiesmannen), Florida (29 kiesmannen), New Jersey (14 kiesmannen) en California (55 kiesmannen). Vooral de eerste drie staten zouden daardoor wel eens kunnen 'swingen' naar de republikeinen. Vandaar dat Hillary Clinton er alle belang bij heeft om haar thuisstaat New York binnen te halen.

De republikeinen

De republikeinse partij zal een groot aantal kandidaten tellen die bij de voorverkiezingen

Hillary Clinton-Rodham

hun kans gaan wagen. Vervolgens schetst dit artikel de belangrijkste huidige kandidaten bij de republikeinse partij.

Primo, Ted Cruz (geb. 1970) uit Texas. Hij is een gewezen statelijke staande magistraat in Texas. Sinds januari 2013 is hij federaal senator voor Texas. Hij is van latino oorsprong en baptist. Tegen hem spelen zeker zijn leeftijd en zijn geringe ervaring inzake politieke ambten.

Secundo, Marco Rubio (geb. 1971) uit Florida. Voor deze 'Sunshine state' is hij federaal senator sinds januari 2011. Bovendien is deze katholiek van Cubaanse afkomst en dat is altijd populair in Florida. Maar Rubio is een lid van de 'Tea party' en de vraag is of dat genoeg stemmen kan opleveren bij het centrum gerichte electoraat. Ook zijn leeftijd gaat tegen hem spelen en ook heeft hij weinig ervaring met politieke leidinggevende ambten.

Tertio, is er Rand Paul (geb. 1963). Deze oogarts is federaal senator voor de staat Kentucky sinds 2010. Hij is de zoon van de bekende republikeinse Ron Paul. Ook hij is een lid van de 'Tea party' groep en staat bekend als een libertair politicus. Paul behoort tot de presbyteriaanse kerk. De vraag stelt zich of hij wel aantrekkelijk is voor de niet conservatieve kiezer.

Dan is er nog Mitt Romney (geb. 1947). Deze schatrijke ondernemer en mormoon was in 2012 de republikeinse kandidaat. Toen behaalde hij 206 kiesmannen met 47,2% der stemmen. Het is niet duidelijk of hij opnieuw een gooi gaat doen naar de republikeinse nominatie.

Een vijfde mogelijke kandidaat is de katholieke gouverneur van de staat 'New

Jersey', namelijk Chris Christie (geb. 1962). Hij is reeds de leider in deze staat sinds 2010. Het verleden bewijst dat een gouverneurschap de beste springplank is voor het Witte Huis.

Ten zesde is er Carla Fiorina (geb. 1954). Deze protestantse zakenvrouw is de gewezen CEO van de multinational Hewlett Packard. De enige politieke ervaring is haar adviseurschap bij John McCain in het kader van de presidentiele verkiezingen van 2008. Maar de hele 'grand old party' kijkt naar de aankondiging van de kandidatuur uit de meest toonaangevende familie binnen deze partij: de 'Bush family', en meer bepaald de jongere Jeb Bush (geb. 1953). Deze telg is de gewezen gouverneur van de staat Florida (1999-2007). Hij is getrouwd met een hispanic en katholiek. Vandaar dat hij een enorme opening heeft naar de tweede belangrijkste electorale groep in de Verenigde Staten: de "hispanics". Deze

zijn al met meer dan 50 miljoen en zijn na de blanke (overwegend protestantse) de doorslaggevende maatschappelijke groep. Bovendien zijn zij overwegend katholiek. Trouwens het aantal katholieke kiezers in de VSA is al te schatten op 1/3de van het electoraat. Met Jeb Bush heeft de republikeinse partij ook een kandidaat van het apparaat, die gematigd republikeins is en een meer dan serieuze kans heeft om het Witte Huis te veroveren. Maar met Jeb Bush zal ook alles naar boven komen over de vorige Presidenten uit deze familie: vader en broer.

Waar en wanneer?

Na de voorverkiezingen houden de twee toonaangevende politieke partijen hun conventies. De democraten trekken naar Philadelphia (Pennsylvania) en de republikeinen naar Cleveland (Ohio). Daar zullen in de loop van de maand juli 2016 de nominaties plaatsvinden. De Amerikaanse presidentsverkiezingen vinden plaats op de eerste dinsdag na de eerste maandag in de maand november of 8 november 2016. Op 'election day' kiezen de Amerikaanse geregistreerde kiezers hun 45ste president en 48ste vicepresident. Wie 270 kiesmannen haalt op een totaal van 538 wordt het nieuwe staatshoofd van de 'leading nation of the world'. Het volstaat om het hoogst aantal stemmen te halen in een staat om alle kiesmannen binnen te halen. Ook hier is een ABBA-succes van toepassing: "The winner takes it all". Alleen in de staten Maine en Nebraska is er een zekere proportionele verdeling.

Lees verder op volgende pagina.

Jeb Bush, zoon en broer van...

Hillary for President?

Vervolg van pagina 7.

Deze presidentiële verkiezing verloopt weliswaar indirect via de kiesmannen per staat, doch heeft toch wel een groter democratisch karakter dan de aanduiding van de EU-president waar de burgers helemaal niet bij worden betrokken.

Conclusie

Wie volgend jaar het nieuwe Amerikaans staatshoofd wordt, zal afhangen van de kandidaten die de nominatie krijgen. Maar het staat wel relatief vast dat Hillary Clinton-Rodham de democratische kandidaat gaat zijn. Heeft zij kans op de overwinning tegen een republikeinse kandidaat? Dat zal afhangen van de kandidaat die de 'Grand old party' naar voren schuift. Indien dat Jeb Bush wordt dan gaat Hillary nog een zeer moeilijke campagne tegemoet. Beiden hebben de nodige kennis en netwerken, alsook geld. Maar voor allebei geldt dat ze meer dan gewone banden hebben met gewezen Presidenten. Dus de campagne zal voor een deel over het verleden gaan. Bovendien gaan de katholieke hispanics' een doorslaggevende rol spelen in de verkiezingen 2016. De kiezer zal dan een keuze moeten maken tussen de gematigde katholieke republikein Jeb Bush versus de liberalere protestantse democrate Hillary Clinton-Rodham.

Maar als dit de twee kandidaten zouden zijn voor het Witte Huis, dan is de overwinnaar altijd iets historisch. Inderdaad Hillary Rodham zou de eerste vrouwelijke presidente worden en dat als gewezen 'first lady' en Jeb Bush wordt de tweede katholieke President, na Kennedy, en brengt via zijn echtgenote, Columba Garnicia Gallo, de Spaanstaligen aan de macht. Bovendien is het nog nooit gebeurd dat één familie drie Presidenten zou voortbrengen: vader George (41ste President) en broer George Walker (43ste President).

Maar de race naar november 2016 is nog lang en ligt bezaaid met vele allerhande obstakels. Zoals het hoort in een democratie, beslist de kiezer! ■

DE REIZIGER STAAT CENTRAAL

*Marino Keulen, Vlaams
Parlementslid Open Vld*

Het openbaar vervoer in Vlaanderen bevindt zich op een kantelmoment. Ofwel gaan we door op de ingeslagen weg waarbij onnodig veel belastinggeld (meer dan 1 miljard euro per jaar) gebruikt wordt om een minimaal aantal reizigers (slechts 4% van de Vlamingen gebruikt de bus als hoofdvervoerswijze) te vervoeren. Ofwel maken we de omslag naar een collectief vervoer waarbij private ondernemingen mee het busvervoer organiseren. Ik pleit voor de tweede optie.

Studies bewijzen dat we steeds langer in de file staan en De Lijn is er niet in geslaagd als performante organisatie voor een modal shift te zorgen waarbij mensen de auto thuis laten en kiezen voor een bus als vervoermiddel. Daarbij komt nog dat de kostenstructuur van De Lijn allesbehalve efficiënt is. Voor elke 100 euro inkomsten die De Lijn heeft, komt slechts 15 euro uit de verkoop van tickets. De rest moet bijgepast worden door de Vlaamse belastingbetaler.

Reiziger eerst

Het uitgangspunt voor de verandering moet de reiziger zijn. Want een reiziger wil op een veilige en snelle manier van punt A naar punt B geraken tegen een betaalbare prijs. Daarom is er nood aan een vraaggericht collectief vervoer. Momenteel wordt dit uitgevoerd door De Lijn samen met private exploitanten

(die als onderaannemer fungeren). Deze busbedrijven die in opdracht van De Lijn rijden werken echter binnen een rigide kader door De Lijn zelf opgesteld zodat dit niet kostenefficiënt is. Daarom pleit ik ervoor om de private busondernemingen meer vrijheid te geven. De nieuwe beheersovereenkomst die ingaat vanaf januari 2016 geeft ons de kans hiervoor.

Blinde vlekken

Ondanks de zware inspanningen van de overheid, zijn er momenteel in Vlaanderen blinde vlekken waar het op bepaalde momenten onmogelijk is om een bus te nemen. Daarom is er in collectief vervoer ook noodzaak aan aanvullende vervoerswijzen die mensen naar de dichtstbijzijnde bushalte of treinstation kunnen brengen. Hier ligt ruimte voor de private taxisector of innovatieve ideeën rond autodelen (bijv. blablacar) om deze blinde vlek op te vullen.

Collectief vervoer in Vlaanderen heeft zeker nog een toekomst, al moet de overheid het niet allemaal zelf willen doen, maar een kader creëren waarbinnen andere spelers op de markt kunnen komen. De overheid moet op termijn vooral een regisseursrol op zich nemen om de voorwaarden voor performant collectief vervoer te creëren: bijv. een vlotte doorstroming voor de bussen, sociale tarifiering, ... Essentieel is echter dat de reiziger in het hele verhaal centraal staat. ■

Kunst en kapitalisme (2)

De psyche van de kunstenaar

Vooraleer we als buitenstaander aanknopen met een economische analyse van de kunstensector, doen we er goed aan te achterhalen wat de werkelijke drijfveren van de artiest zelf zijn en hoe hij zich daarbij verhoudt tot de markt.

door Thibault VIAENE,
advocaat

Ondanks Mozart's obsessie voor geld maakt het financiële voor kunstenaars uiteraard niet noodzakelijk de essentie uit. Het is ontzettend moeilijk om de raison d'être van de kunstenaar bloot te leggen. Het is een complexe mix van het geldelijke en niet-geldelijke. In de eerste plaats willen ze ons via hun creaties op een originele manier inzicht verschaffen in de wereld om ons heen. Ze hebben een sterke drang om hun verhaal te vertellen en daarbij gehoord te worden. Ze streven evenwel allen – elk op hun eigen manier – winst na.

Geld en roem

Terwijl de één vrij ontoegankelijke kunst maakt en al lang blij is de kosten te kunnen dekken, brengt de ander crowd pleasers voort om geld en roem na te jagen. Beide ambities zijn even legitiem, maar de hamvraag die zich in tijden van besparingen stelt, is of de markt beide soorten kunstenaars kan ondersteunen.

In een wereld waarin Stephen King, Ridley Scott en The Rolling Stones perfect naast Cormack McCarthy, Jim Jarmusch en Echo & The Bunnymen kunnen bestaan én rendabel zijn, is het antwoord volmondig ja.

Het cultuurmarxisme als stoorzender

Terwijl het kapitalisme alom geprezen wordt voor zijn efficiëntie, ligt het voor velen een stuk moeilijker om ook op cultureel vlak de loftrampet boven te halen. Daar we dagelijks via radio, televisie en internet overspoeld worden met regelrechte rommel, worden massacultuur en lichtzinnig consumentisme nogal snel als typerend voor ons tijdsgewricht afgedaan. Het hoeft bijgevolg niet te verwonderen dat degenen die zich met de meer alternatieve, weinig toegankelijke kunstvormen bezighouden het sterkst fulmineren tegen de markt in het algemeen en de besparingen in het bijzonder.

Dit komt omdat het cultuurmarxisme, in tegenstelling tot zijn economische variant, nog steeds door het hoofd van de Westerse intellectueel spookt. Marx meende dat kunst waarden verheerlijkt die de belangen van de heersende klasse dienen. Aldus is de kapitalist gebaat bij zoveel mogelijk hersenloze consumptie, waardoor manipulatieve reclame, seksistische videoclips en oppervlakkige soaps worden vereenzelvigd met het economisch systeem dat het voortbrengt.

Zoals zo vaak loopt het marxistische argument echter spaak bij de manier waarop dat kapitalisme wordt gedefinieerd. Marxisten trappen als vanouds in de val van

het systeemdenken: het kapitalisme wordt beticht van slechte smaak te cultiveren, terwijl dit in feite louter voortvloeit uit individuele smaken en keuzes die via een waardenneutraal mechanisme (de markt) bediend worden. Het kapitalisme moet bijgevolg afgerekend worden op zijn onderliggende economische logica. Het behelst eenvoudigweg de sociale erkenning van het privaat eigendom, niet meer, en niet minder. Via de markt, die vrijwillige overeenkomsten institutionaliseert, verandert dit eigendom op de economisch meest efficiënte manier van handen.

Meerwaarde

De culturele meerwaardezoeker zou dus eigenlijk blij moeten zijn dat onze economie niet meer middelen dan strikt noodzakelijk besteedt aan commerciële oppervlakkigheden, ze worden immers op de meest efficiënte manier geproduceerd. Mensen die er niets mee te maken willen hebben, worden er zo min mogelijk door gestoord. Dat is net de essentie van een vrije economie. Daar de markt geen zero sum game is, blijft er op die manier voldoende ruimte over om te investeren in cultuur die er echt toe doet. ■

(Volgend nummer, deel 3: 'Technologie als motor van culturele vooruitgang')

Er is maar één winnaar na de verkiezingen in het Verenigde Koninkrijk: Schotland. Eigenlijk was de onverwachte absolute meerderheid voor de Conservatieve Partij het allerbeste wat de linksnationalisten van de SNP kon overkomen. De SNP boekte een overdonderend succes en haalde liefst 56 van de 59 Schotse zetels binnen. Het kiezersaandeel piekte van 20% vier jaar geleden naar 50% – dat is erger dan een aardverschuiving, dat is de volledige macht.

Britse verkiezingen

Schots en scheef

door Lukas De Vos

Vertekende verhoudingen

Hoe is dat te verklaren? Ik denk dat er vier elementen een rol hebben gespeeld. Eerst het Britse kiessysteem. Het koninkrijk is opgedeeld in 650 districten, die elk één afgevaardigde leveren. Het “first past the pole” - principe – wie de meeste stemmen haalt in een district wint de parlamentszetel – vertekent natuurlijk de reële sterkteverhoudingen. Dat Londen vasthoudt aan dat systeem ligt voor de hand: de grote partijen (en dat zijn eigenlijk alleen de Tories en Labour) halen er het meeste voordeel uit; en eenpartijregeringen hebben over het algemeen een veel stabielere vorm, er dienen geen compromissen bedisseld met coalitiepartners. Cameron heeft een klein overschot met zijn 331 zetels, maar moet alleen met interne partijwrijvingen rekening houden. Nadeel is uiteraard dat er geen evenredigheidsbeginsel geldt. Zo kan het gebeuren dat UKIP, de afscheidingspartij van Nigel Farage, met 3,9 miljoen stemmen (12,6% van de stemmen) amper één zetel heeft veroverd, terwijl de SNP met anderhalf miljoen stemmen (4,7%) 56 zetels krijgt. Ironie van de stugge afwijzing van evenredigheid is nu net dat de SNP ten volle profiteert van zijn opmars. Het verloren referendum over onafhankelijkheid in september 2014 (na veel internationale en Europese druk strandde de

Buddy Ashdown

David Cameron

Nigel Farage

regering van Alex Salmond op 45%) wordt nu omgebogen tot een hefboom voor verhevigd autonomiestreven. Nicola Sturgeon, de nieuwe leidster van SNP na het verstandige aftreden van Salmond (die nu zijn grote fractie in Londen gaan leiden), zei zeer terecht

dat “heel wat nee-stemmers van 2014 nu toch voor SNP gekozen hebben”.

Nationalistische oprispingen

Er is een tweede element waar licht overheen gekeken wordt: het is Engeland in de eerste plaats, niet Schotland dat nationalistisch gestemd heeft. De wrevel tegen de voorkeursbehandeling van Schotland is groot, de afkeer van de Europese Unie wordt gevoed door strak nationalistische oprispingen. Zei Cameron na zijn zege: “We want to make Great Britain greater still”. Heimwee naar het imperium, allicht. Het Engelse nationalisme is niet alleen ingegeven door de nog steeds aantrekkelijke gedachte aan “splendid isolation”, maar ook door de angst voor tanende invloed in Brussel. Hoe meer de Unie uitbreidt, hoe kleiner de zeggenschap wordt van de individuele lidstaten. Dat zal nog versterken als vanaf 2019 de Europese Commissie zal ingekrompen worden, en niet elk land zijn vertegenwoordiger zal krijgen. De omvang van het Europees Parlement is al aan banden gelegd, met meer leden kalft ook daar ieders vertegenwoordiging af. De afgang van de liberaal-democraten, die zich onvoorwaardelijk pro-Europees opstelden, was eerder daaraan te wijten, dan aan de regeringsdeelname. Met acht zetels en het ontslag van (de wel herkozen) voorzitter Nick Clegg moet Lib-Dem dringend op zoek naar een nieuw verhaal.

Clegg was mede het slachtoffer van de nooit geziene perscampagne tegen alles wat als on-Brits werd aangevoeld. De rol van de Murdoch-tabloids en de economische topbladen Financial Times en The Economist, sloten zo goed als elke uitdager uit tegen een tweede ambtstermijn voor Cameron. Zelfs bij de neutrale BBC kreeg de BBC-presentatrice bakken kritiek over zich heen voor vermeend “gekleurde” berichtgeving over UKIP. The Economist pleitte met enige tegenzin voor Cameron omdat het blad uitging van een coalitie. Beter een Brexit dan economische schade, redeneerde het blad, dat vooral de dreiging zag toenemen in een Labour-SNP-regering, dan in een conservatief-liberaal kabinet. Achterhaald dus. Behalve de Lib-Dems (de arme Paddy Ashdown werd letterlijk genomen nadat hij bij de exit poll publiekelijk gezegd had dat hij zijn hoed zou opeten als zijn partij 46 zetels verloor; het zijn er 49 geworden) was vooral Labour kop van jut in de bevooroordeelde pers, en dat heeft er ongetwijfeld op ingehakt. Het verlies van 26 zetels (nu nog 232) schreven enkele socialistische toe aan de radicalisering van Schotland. “Onterecht”, zei Sturgeon, “Zelfs al had Labour alle zetels gehaald in Schotland, dan hadden ze de conservatieven nog niet geklopt”. Het is dus in Engeland zelf dat Labour met de neus tegen de muur is gelopen. En daar zijn twee redenen voor: de hetze van de partijdige pers, en de nationalistische boventoon. Dat heeft de klemtoon op economische inspanningen sterk verwaterd. En partijleider Ed Miliband geloofde al te sterk in de sociaal zwakkeren en de peilingen om tijdig bij te sturen. “Het VK kan maar opleven als de gewone man zijn deel krijgt”, was de boodschap. Dat slaat aan in de armere,

noordelijke, industriële regio's en in Groot-Londen, maar niet in het zuiden, van Cornwall tot Dover. De liberalen betalen daar het gelag, de kiezers lopen over naar de conservatieven. Het spectaculairste slachtoffer werd Ed Balls, getipt als Chancellor of the Exchequer mocht Labour de macht veroverd hebben. Hij verloor zijn vrijwel zekere zetel in Morley and Outwood Normanton met 422 stemmen aan de conservatieve Andrea Jenkyns.

Vrees voor verandering

Een vierde reden voor de bevreemdende uitslag ten slotte was de ultieme vrees voor verandering. Het Verenigd Koninkrijk mag dan flink boven het gemiddelde zitten van de verwachte lage groei in de EU, het is een zeer ongelijke verbetering. KPMG berekende in maart dat er serieuze zorgen bestaan over de kleinhandel. Met name de voedselprijzen liepen met 1,6% terug, en dat voelen de ketens als Tesco, Asda of Sainsbury's. Duitse ketens als Aldi of Lidl daarentegen breidden hun aandeel intussen uit. Het staat trouwens te bezien of de lage olieprijs nog lang zal aanhouden, en dan is elk gunstig effect van toenemend verbruikersvertrouwen snel weggeveegd. De huidige groeiprognozes stoelen eigenlijk op redelijk grote toenames in de verkoop van kleding, meubelen, reizen, en schoeisel. Dat wijst alleen op een lichte ontspanning na jaren van besparing. Die meteen ook ongedaan kan worden gemaakt door internationale bewegingen. Het is overigens merkwaardig dat op 28 april de groei van het BBP in het eerste trimester van 2015 ronduit ontgoochelend was. Amper 0,3% groei, de helft van wat vooropgezet was. De vertraging werd opgetekend in belangrijke sectoren: nijverheid, financiële

dienstverlening, bouw en mijnbouw; toch blijft Cameron hameren op de duidelijke resultaten van de soberheidspolitiek. Vorig jaar was inderdaad veelbelovend, met groeipercentages tussen 2,4 en 3%. Maar de top lijkt overschreden, de groei is de laagste in twee jaar. Door in te zetten op de volgehouden inspanning speelde Cameron in op de vrees voor een serieuze terugval als opnieuw meer geld naar sociale dienstverlening zou gaan (een eis van Labour, de Groenen, én SNP).

Pokeren

Cameron kan nog even pokeren. Maar hij komt in ademnood want in mei 2016 houdt Schotland al deelstaatverkiezingen. Als de SNP de lijn van vandaag doortrekt (en er is geen reden om daaraan te twijfelen) staat hij met zijn referendum met het mes op de keel. Schotland herdenkt volgend jaar de 270e verjaardag van de Battle of Culloden, een slag die in amper een uur komaf maakte met de aanspraken van de (Schotse) Jakobieten op de Britse troon en de macht van de clans. De uitslag van de verkiezingen nu heeft mogelijk een trager, maar niet minder beslissend proces in gang gezet: devolutie of revolutie. Ruimer; de vraag of de EU nog langer gegijzeld blijft door de nationale regeringen, dan wel of een verkozen orgaan als het Europees Parlement zijn rol ten volle mag spelen. Het EP kan dan een Europese regering (hoe die er ook mag uitzien) ter verantwoording roepen of zelfs naar huis sturen. Die inzet is hoog. De Schotten zullen er alles aan doen om in dat Europees gremium mee te spelen, de strijdkreet van Clan MacLachlan in 1746 indachtig: “Leven of Dood”. Toen ging het om het lijf. In 2016 om het verblijf. Al dan niet in het VK. ■

Mark Bienstman
mbienstman@hotmail.com

Bijna elke dag worden wij geconfronteerd met grote of kleine projecten bij Openbare Werken en/of aanverwante (bouw)projecten die maar niet van start gaan. We denken dan aan de scholenbouw, windmolenparken, de aanleg van nieuwe industriezones. En dan hebben we het al lang niet meer over de Oosterweelverbinding of andere Uplaces van deze wereld. De saga rond het al dan niet uitbreiden van de haven van Antwerpen op het grondgebied van de (ex-) gemeente Doel, de broodnodige modernisering van de Dender tussen Geraardsbergen en Aalst, zijn de meest recente voorbeelden in een blijkbaar eindeloze rij.

Klassiek struikelblok in deze dossiers is de loodzware en bijna eindeloze procedure om aan de nodige (bouw)vergunning(en) te geraken. Vooreerst moet elk project aan een groot aantal – vaak tegenstrijdige – voorwaarden voldoen. Elk departement heeft blijkbaar wel “iets” in te brengen: betere mobiliteit; betere ruimtelijke ordening; bescherming van het leefmilieu (= minder lawaai, fijn stof - ...); bescherming van het cultureel en/of archeologisch erfgoed; veiligheid voor de zwakke weggebruiker; afval boven en onder de grond (rioleringswater, bodemverontreiniging...); bescherming van de landbouw;... Alleen departementen zoals Tewerkstelling, Armoedebestrijding, Economische Ontwikkeling, Buitenlandse Handel, ... behoren meestal niet tot dit kransje van instanties die hun zeg doen.

Werkbaar blijven

Alsof dit nog niet erg genoeg is, is er voor elk dan deze deelfacetten ook nog eens een “inspraakprocedure” voorzien én de mogelijkheid om in beroep te gaan tegen mogelijke beslissingen. Democratie en inspraak moeten er zijn. Zeer

zeker. Maar het moet ook nog werkbaar zijn en blijven. Politici en mandatarissen worden verkozen om namens ‘alle’ burgers het algemeen belang te dienen. Wanneer deze verkozenen des volks (vooral uit schrik om zelf “moeilijke” beslissingen te moeten nemen) hun verantwoordelijk echter terug “delegeren” naar diezelfde burgers (via het opzetten van allerlei inspraak- en beroepsprocedures), dan moet men geen prof. in de politieke wetenschappen zijn om te weten wat er zal gebeuren.

Bestaat er nog zoiets als het “Algemeen Belang”?

Voor elke project is het niet moeilijk de direct betrokkenen te mobiliseren: zij die vlak bij het tracé van een (nieuwe) weg wonen; zij die direct naast een nieuwe industriezone wonen; ....

Nymby

Ze zullen zich gemakkelijk verenigen en via het opzetten van actieve, luidruchtige actiegroepen zich verzetten tegen het project; het fameuze “not in my backyard” - syndroom: iedereen vindt het een mooi project, maar niet hier.... Anderzijds, de brede lagen van de bevolking die wel (direct

en/of indirect) voordeel zullen halen uit dit nieuwe project, zullen zich maar zelden verenigen en even actief weerwerk bieden ten voordele van het wel realiseren van dit project. Bij ons weten hebben de duizenden chauffeurs die dagelijks, soms uren, in de file staan op de ring rond Antwerpen nog geen actiegroep opgezet om te eisen dat er werk wordt gemaakt van het ontwarren van de verkeersknoep rond Antwerpen. Nochtans zijn de dagelijks economische, milieu en zelfs sociale verliezen ten gevolge van al die files reel én tastbaar. Dus het democratisch proces verloopt asymmetrisch: de tegenstanders zijn meestal beperkt in aantal maar wel erg geconcentreerd rond hun eigenbelang. De (potentiële) voorstanders zijn veel groter in aantal, maar hun belang is meer “diffuus”, dus minder zichtbaar.

Waarachtige democratie

En net daarom heeft onze moderne samenleving dringend behoefte aan een waarachtig democratische proces, waarbij gemandateerde politici de moed hebben het beperkt, lokaal belang te overstijgen en oog te hebben voor het ruimer, algemeen belang van het land. Iedereen klaagt over arbeidsplaatsen die verloren gaan; bedrijven die hun activiteit naar het buitenland verplaatsen, ... Maar niemand wil blijkbaar dat goederen geproduceerd worden dicht bij zijn woning of dat geproduceerde goederen ook nog eens moeten vervoerd worden tot bij de (binnen- of buitenlandse) klant. Ons land (over)leeft dankzij de export: wij moeten veel produceren én vervoeren om onze werkgelegenheid in stand te houden; wij moeten (buitenlandse) investeerders kunnen en mogen aantrekken om hier nieuwe jobs te creëren. Maar dan moeten we die investeerders ook een minimum aan (rechts)zekerheid kunnen bieden. Met ons huidig overgereguleerd inspraakbeleid zullen we er duidelijk niet geraken.

De hoogste tijd dat verkozen politici (zowel lokaal, gewestelijk als federaal) doen wat ze verondersteld zijn te doen: waken over het “Algemeen Belang”! ■